

der foretages, hvorved fordringshaverne reelt kan få indflydelse på boledelsen.

Hvad angår længden af betalingsstandsningensperiode, er det ved lovens § 39 f, stk. 2, jfr. forslaget § 16, stk. 2, forudsat, at skifteretten i hvert enkelt tilfælde nøje overvejer, om de ganske særlige omstændigheder foreligger. Det samme gælder ved skifterettens stillingtagen til, om afgørelsen om konkurs bør udsættes, jfr. lovens § 48, stk. 4, og forslaget § 24, stk. 4, ikke mindst hvis en betalingsstandsningensperiode er gået forud for konkursbegæringens indgivelse.

ad 4. Tilsynet kan ikke disponere over skyldnerens aktiver, men skyldneren må ikke foretage vigtige dispositioner uden tilsynets samtykke, jfr. konkurslovens § 39 d, stk. 2, og forslaget § 13, stk. 2. Der er i § 39 d, stk. 3, og forslaget § 13, stk. 3, sat visse grænser for, hvilke dispositioner tilsynet kan godkende, idet disse grænser falder sammen med den begrænsning i skyldnerens rådhed, der følger af afkræftelsesbestemmelsen i konkurslovens § 28, jfr. forslaget § 72. Har skyldneren foretaget vigtigere dispositioner uden tilsynets samtykke, er de uforbindende,

såfremt medkontrahenten vidste eller burde vide, at samtykke ikke var givet, og dispositionerne vil kunne omstødes under en senere konkurs eller insolvent likvidation. Desuden kan skifteretten bestemme, at virkningerne af anmeldelsen om betalingsstandsning skal ophøre, jfr. konkurslovens § 39 e og forslaget § 15, og den kan ifølge § 48, jfr. forslaget § 24, nægte udsættelse med afgørelse om konkurs.

Har skyldneren med tilsynets samtykke overskredet grænserne i § 39 d, stk. 3, jfr. forslaget § 13, stk. 3, kan omstødelse dog kun ske, såfremt dette var åbenbart for medkontrahenten. Den fordringshaver, der holder sig orienteret om de dispositioner, der foretages, vil dog som nævnt under pkt. 3 straks kunne indgive konkursbegæring.

Det anførte viser efter justitsministeriets opfattelse, at kreditorerne har tilstrækkelige muligheder for at hindre, at betalingsstandsningsreglerne bliver misbrugt til skade for kreditorerne, og at det misbrug, der måtte finde sted, hovedsageligt må tilskrives manglende kendskab til reglerne.